

גליקן זה נתנדב ע"י פ.ב.ש.ה.
לע"נ בעל החזון יחזקאל
להצלחה בכ"ע וכל מילי
דמיטב וכתובה וחתימה
טובה

כי תצא תשפ"ב גליקן קיז שנה ג

מליצי יושר

זרע שמשון

רבי שמשון חיים
ב"ר נחמן מייכאל נחמני זצ"ל
הבטיח למי שילמוד בספריו:
תשלומי חן וחסד ושלמא רבא
מן שמיא ועיניכם תראנה בנים
ובני בנים כשתילי ויתם סביב
לשולחנכם, חכמים ונבונים
ובתים מלאים כל טוב, גם עושר
גם כבוד לא יסופו מזרעכם וכו',
בני חיי ומזוני ט"ו.

מלא העומר

רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ. וכ"כ הגה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין זצ"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל המשתדלים והמסייעים
בהוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת
שעשה טובה לכלם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר

רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להגה"ק מוקחיגלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכ"כ השם משמואל:
ובטח יהיה למליץ יושר
למיימינים בה

ילקוט סופר

רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמוד או יפרסם דבריו
אני אטיב עמכם להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איזה מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שומע
קול בכיות עמו ישראל ברחמים
ואצטרף תפילתי עמכם
לטוב להם כל הימים

לב העברי

רבי עקיבא יוסף
ב"ר יחיאל שלעזינגר זצ"ל
כתב בצוואתו
בקשתי שטוחה שישתדלו
להדפיס ספרים שלי, ואני
תפילה להש"ת, צעק לבי אל ה'
בין בחיי בעוה"ז, ובעוה"ב אם
יהיה בבוחי, אקוה שלא להיות
כפוי טובה ח"ו, ובעולם האמת
אקוה כי לא יבושו בי תומכי.

אתון דאורייתא

רבי יוסף
ב"ר יהודה ענגיל זצ"ל
העיד חתנו הגאון רבי יצחק
מנחם מארגנשטער זצ"ל
בהספדו
רבינו בטרם עלה השמימה
הבטיח כל מי שסייע בהדפסת
החיבורים שלו יהיה לו למליץ
יושר בעולם העליון

בן לאשרי

רבי יצחק ב"ר אשר
אנשי הבורמין הרב
מרעננה זצ"ל כתב בספרו:
הנני מוסר מודעה שהחלטתי להתפלל
בלי נדר בכל יום על כל אלה שיעייש
בספרי, ויגידו בשמי דברי תורה
לאחרים שיושעו מכל צרה
שצריכים ישועה בעוה"ז ובעוה"ב.
וכל הלומד בספרי זוכה ליר"ש,
והצלחה בכל טוב, בזה ובבא
וסגולה גדולה בבית לכל הדברים.

חזון יחזקאל

רבי יחזקאל ב"ר מרדכי
זלמן אברמסקי זצ"ל:
הנ"ר שלום איין זצ"ל בעת
הספדו בשעת הלוייה הכריז:
נצטווית מואת רבינו זצ"ל לפרסם,
שהבטיח שימליץ טוב לכל מי
שילמוד בספריו, וכן ימליץ טוב
לכל מי שיפיץ את חידושי תורתו.
(רבות אפרים אר"ח ח"ב עמוד
רמ"ה, מלך ביפו פרק מ"ב).

די שטערקסטע סגולה פאר אלע פראבלעמען

פארוואס האב איך פראבלעמען אין שטוב? פארוואס גייט מיך אזוי שווער מיט פרנסה? פארוואס האב איך צער גידול בנים?
פארוואס קען די דאקטער מיך נישט העלפען? פארוואס האב איך נישט קיין מזל?

תירוץ

ווייל די מקטריגים לאזען נישט אז מיינע תפילות זאלען נתקבל ווערען

וואס איז די עצה? זיך איינקויפען מליצי יושר!

זייט מקיים די צוואה פון די זרע שמשון, פלאצקע גאון, אבני נזר, ילקוט סופר, לב העברי, רבי יוסף ענגיל, רעננה רב,
און ר' יחזקאל אברמסקי זצ"ל, וואס האבען מבטיח געווען צו זיין מליצי יושר

פאר ווער עס וועט פארשפרייטען אדער לערנען זייערע ספרים.

זרע שמשון

יהפוך ה' אלוהיך לך את הקללה לברכה. יש לדקדק מה כוונת הכתוב בתיבת "לך", שמשמע קצת את הקללה שכבר היה לנו
והרי לא יצא שום קללה מפיו של בלעם. ויש לתרץ שהיה אפשר לומר שהיות וסו"ס הרי בלעם ביקר את ישראל, וא"כ מגיע לו
ג"כ ברכה על כך שנתברכו ישראל על ידו, וכדכתיב (בראשית כז: כט) "מברכך ברוך", לכך הדגיש הכתוב לומר שרק כלפי בני
ישראל נחשב הדבר כברכה, אולם כלפי בלעם נחשב כמי שקילל את ישראל, כי אזלינן בתר מחשבתו, שהרי באומות העולם
מחשבה רעה הקב"ה מצרפה למעשה (ירושלמי פ"ק דפאה), וזה שהדגיש הכתוב בתיבת "לך" שרק כלפי ישראל נחשב לברכה,
אמנם כלפי בלעם נחשב לקללה, והוא בודאי לא יתברך משום כן. (גליקן זרע שמשון)

סגולת ברכת הנהנין. אמרו במנחות (דף מג.): חביבין ישראל שסיבבם הקב"ה במצות. וצ"ב מה צורך היה לישראל שסיבבם
הקב"ה במצוות, ואיך בזה נודע שהם חביבין. וי"ל דהנה כתיב "סביב רשעים יתהלכו", והיינו שהקליפות שאינם יכולים ליכנס
בגוף האדם ששם מושב הנשמה הק', כדכתיב "בקרנך קדוש", ואמרו חז"ל לעולם יראה אדם עצמו כאילו קדוש שרוי בתוך
מעיו, משו"ה הולכים וחוזרים סביב לגוף האדם כדי להדבק בו, ולכן נקראו "חיצונים", שהם יושבים החוצה. וזהו הטעם שגוף
הישראל מטמא באהל לאחר מיתה, משא"כ האומות כידוע ליודעים. וזהו הטעם נמי דאמרינן "הני מאני דרבנן דבלו מינייהו
הוי", ובשביל זה כתיב "חונה מלאך ה' סביב ליריאי", כדי להצילם מן המזיקין, וזהו הטעם שהקיפם במדבר בענני הכבוד. וכדי
להציל את ישראל מאלו הקליפות ההולכים סביב סביב, נתן להם מצות לסבבם כדי שלא יוכלו זרים ליקרב אליהם, והזמן שיש
להם יותר אחיזה באדם היינו בזמן שנהנה מעוה"ז שהולך אחר ההנאות, שאז יש להם אחיזה קצת אפי' בתוך לבו של אדם,
כדכתיב "פן תאכל ושבעת וכו' ורם לבבך", ואין ארי נוהם מתוך קופה של תבן אלא מתוך קופה של בשר, ולהציל את האדם
מזה תקנו חז"ל שיברך על הנאותיו, שבכך הברכה אין להם רשות ליכנס ולהדבק באדם. (זרע שמשון לך את אות כ"ח).

לע"נ הרה"ק ר' אברהם ישכר דוב בן הרה"ק ר' שלמה מרדאמסק זצ"ל י"ג אלול

ולא תבוא עליו השמש. ג' במסורה, הכא, "ולא תבוא דמעתך", "ולא תבוא עלינו רעה". יראה לפרש, כי שערי דמעה לא ננעלו (ברכות לב:), ואולם במי שגזול העני אין תפילתו נשמעת, כי כל התפילות מתעטפים בצלותיה דעני, וכשמעב משכון של עני, אין תפילתו נשמעת, שהרי צלותיה דעני נעשה לבוש לכל התפילות כדאיתא בזוהר ("ח"א כג:), וכשמעב לבושו של העני, גם תפילתו אינה מתלבשת, לכן "לא תבוא דמעתך" [לפני הקב"ה, אם תעבב אצלך לבושו של העני], ומכלל לא נשמע הן, שאם מחזיק [ותומך] העני, אז נתקבלה תפילתו, "ולא תבוא עלינו רעה".

חודש אלול. הנה הימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור, והחי יתן אל לבו, לב נשבר ונדכה מה יעשה כי יקום אל, וכי יפקוד מה ישיבנו, הן ימי השנה קלו מני רץ ברחו לא ראו טובה, ולזאת באו ונחזיק טובה לאבותינו הקדמונים ז"ל אשר הנהיגו לתקוע שופר בכל חודש זה, כי הוא המעורר העם לתשובה, כמו שאמר הכתוב "היתקע שופר בעיר ועם לא יחדר", וניתן לנו באחרית השנה זמן לשוב, בטרם יצא דבר המלך בקומו למשפט לדון כל אפסי ארץ, וניתן לנו זמן חודש אחד, שהוא כמו בב"ד של מטה, שהזמן בב"ד הוא שלשים יום. ואין ספק שמי שנתחייב בב"ד ונתנו לו זמן ל' יום לבקש מעות לצאת ידי חובתו, ובהגיע תור כלות הזמן וידוע לב"ד שהיה לאל ידו לפרוע ולבקש מעות, ולא השתדל כלל לבקש לצאת ידי חובתו, אין ספק כי ראוי לעונש מר ועצום. והנה כן גם אנחנו אשר כל ימות השנה כולנו כצאן תעינו, איש איש לדרך הרעה פנינו, על כן היתה מחכמת הראשונים ז"ל לקבוע זמן בב"ד זהו חודש אלול למען נשוב מעמל ועושק ידינו וזה ינחמנו מעצבון ידינו, בהיות שערי תשובה פתוחים לפנינו.

ואולי רמז לזה דוד המלך ע"ה באמרו "תקעו בחודש שופר וגו' כי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב", ירצה בזה, שלכך ראוי לתקוע "בחודש" שרומז לזמן בב"ד, וקול השופר הראשון הוא התראה לשוב לצאת ידי חובתו לפני מלך מלכי המלכים, ומידי יום יום כתקוע שופר ישמעו, ויתנו אל לבם לשוב. ולכן אמר מה שתוקעין "בחודש" [אלול], הוא "כי חק לישראל", שזה הזמן חק לישראל בב"ד של מטה, וכמו כן "המשפט לאלקי יעקב". ומעתה השומע קול השופר ולא נזהר, דמו בראשו, כמאמר יחזקאל (לג:), כי מאחר שהיה בידו לשוב ולצאת ידי חובתו, ולא שב, מה יענה ליום פקודה. (קומץ המנחה דרוש ג' לשבת תשובה).

לע"נ בעל התפארת יעקב הגי"ר יעקב ב"ר יצחק זצ"ל י"ג אלול
עשה דוחה ל"ת בכלאים בציצית. הקשו האחרונים דאין ילפינן (יבמות ד.)

עשינו מה שגזרת עלינו אף אתה עשה מה שהבטחתנו!

פאר א נדבה פון \$180 פאר גליון מליצי יושר וועט מען מודיע זיין ביי די צייגונס פון די **פלאצקע גאון** - ווארשא, **אבני נזר** - סוכאטשוב, **ילקוט סופר** - פאקש, **לב העברי** - הר הזיתים, **ר' יוסף ענגיל** - ויען, **בן לאשרי און חזון יחזקאל** - הר המנוחות

אז איר האט מקיים געווען די צוואה, און יעצט איז די צייט פאר זיי מקיים צו זיין זייערע הבטחה!

געדענקט "מקח בלייבט מקח"!

אשת יפת תואר

כתב רש"י: לא דברה תורה אלא כנגד יצה"ר, שאם אין הקב"ה מתירה ישאנה באיסור.

לבעל החזון **יחזקאל** זצ"ל היה בלונדון שיעור חומש בליל שבת, שהיה אומרו בפני צעירים רחוקים מיהדות שהיו זקוקים לקירוב. וסיפר בעל החזון יחזקאל, דכאשר הגיע השבוע של פרשת "כי תצא", שקורים בה את הענין של יפת תואר, התעמק מאד במשך כל השבוע וחשב איך לבאר להם את הפרשה הזו, ואמר שהשקיע בזה הרבה מחשבה. וכשהגיע ליל שבת עדיין לא היה לו מה לומר להם. והתפלל אל ה' שיתן דבר בפיו, ובמשך סעודת שבת היו רעיוניו שקועים מאד בזה, עד שלפתע האיר ה' את עיניו. וכשבאו התלמידים האלו לשיעור, ועדיין היו החומשים סגורים, אמר להם החזון יחזקאל כך: עוד לפני שאנחנו פותחים את החומשים ללמוד את הפרשה, דעו לכם כי היום נלמד פרשה שעושה אותנו אחראים ומחויבים לשמירת כל התורה כולה. היום נלמד בתורה שדבר שאין ביכולתו של האדם להתגבר על יצרו, התורה מתירה לו לעשותו, ולכן התירה התורה יפת תואר, וממילא זו הוכחה שכל מה שהתורה אסרה עלינו אנחנו מסוגלים לקיים.

הו"א דאסור ללבוש הטלית.

דעשה דוחה ל"ת מכלאים בציצית, הרי איסור כלאים הוא דוקא בלבושו להנאותו, וא"כ אם נאמר דמצוה לאו ליהנות ניתנו אפילו היכא דאיכא הנאת הגוף בהדי הנאת מצוה (כשיטת הרשב"א נדרים טו.), נמצא דאין כאן עבירה של לאו דכלאים דנילף מזה עדל"ת.

ותירץ האבני נזר (י"ד סימן ש"צ), דאין המצוה הטלית, אלא הציצית, ונמצא דבהבגד של ד' כנפות שמטיל בה ציצית דהוה רשות, מכיון בה להנאותו, ועל זה ליכא למימר דמצוה לאו ליהנות ניתנו, ולכן שפיר מוכח מזה דעשה דוחה ל"ת.

וה"ל: אשר כתבת שהאחרונים הקשו להרשב"א דהנאה בהדי מצוה מותר, דא"כ מאי צריך קרא להתיר כלאים בציצית. הנה עיקר הקושיא לא אוכל להאמין שיקשה אותה מי שיש לו מוח בקדקדו, שהרי כל הטלית נעשה כלאים, ואין המצוה רק הציצית לא הטלית, וא"כ אף את"ל שלבישת הציצית מותר, מ"מ לבישת הטלית אסורה, שהרי אם תפר חוט פשתן בבגד צמר מצד אחד, אסור ללבוש אף הקצה הטלית שאין בו פשתן לבד (ע"י סימן ק"ה ס"ק י"ז), וא"כ

משיחת מלך בשעת מחלוקת. הדין הוא דאע"ג דאין מושחין מלך בן מלך, דיושר המלכות מאביו, אבל אם יש מחלוקת אז צריך משיחה. וכתב רש"י (כריתות ה: ד"ה בזמן), וז"ל: בזמן ששלום בישראל הוי המלכות ירושה ולא בעי משיחה, אבל כי איכא מחלוקת לאו ירושה הוא ובעי משיחה בתחילה, עכ"ל.

ובחקרי לב (אורח סו"ס י"ח) מסביר, דלא נתנה תורה דין ירושה במלוכה אלא על מנת שיסכימו העם למנותו, לכן היכא דלאו כל העם מסכימים ליכא ירושה, ע"ש. אבל מלשון הרמב"ם (פ"א מלכים ה"ב) מוכח דגם היכא דאיכא מחלוקת לא בעינן משיחה כדי שיחול עליו שם מלך, רק בעינן משיחה כדי לסלק המחלוקת.

ובפשטות נראה דאיכא חילוק בין רש"י והרמב"ם, דלהרמב"ם דגם היכא דאיכא מחלוקת לא בטלה ירושת המלכות, ורק בעינן משיחה כדי למנוע מחלוקת, א"כ פשוט דאין למנות איש אחר למלך במקום בנו. אבל לרש"י דכי איכא מחלוקת לאו ירושה הוא ולכן בעי משיחה, א"כ ליכא חיוב למשוח הבן ולמנותו למלך, ואפשר למנות גם איש אחר למלך.

אבל האבני נזר (י"ד סי' ש"ב אות י' - ח) כתב דגם לדעת רש"י מחויבים למנות הבן, דהחיוב עליהם להשלים עמו ולמנותו. והביא ראיה לדבריו, וז"ל: ראיה דאף שיש מחלוקת מחויבין להמליכו, מהמלך רחבעם, שכאשר לא רצו ישראל זולת שבט יהודה להמליכו, עלה על ישראל למלחמה, עד ששלח ה' אליו ע"י נביא שיחזור בו, כי מאת ה' נהיה הדברים. אבל אם לא היה מאת ה', היה מותר לעלות עליהם למלחמה. ואם לא היה מחויבין להמליכו, איך הותר לו דבר זה, דאף שהתורה התירה מלחמה, היינו אומה אחת על חבירו, אבל לא ישראל שבט אחד על שבט אחר. ובעל כרחך שרחבעם חשב ישראל שלא רצו להמליכו כמורדים במלכות. והמלחמה שהיה אח"כ בין רחבעם וירבעם היינו משום שהמלוכה ניטלה לפי שעה משלמה מחמת חטאו כמבואר

אוהנה מה נקרא מחלוקת, כתב האבני נזר (שם אות ו') דדוקא אם רוב ישראל רוצים באחר בעינן משיחה, אבל אם רק חלק מישראל רוצים אחר, לא בעינן משיחה. אבל בחקרי לב (אורח סוף סימן י"ח) כתב דאף אם חלק מישראל רוצה באחר - בעי משיחה. ב ואולי אין כוונתו דאיכא חיוב גרידא להשלים עמו, רק כוונתו דגם לדעת רש"י לא בטלה כל דין ירושה, דהירושמה מעיל שיש לו זכות למלוכה, רק שאינו מועיל לירש גם המלוכה, דלזה צריכים משיחה. ול"כ בחי' ר' ליב (ח"ב סימן כ"ח).

תולדות ר' עקיבא יוסף זצ"ל

סיפור מופלא מסופר כיצד ראה את הנולד והזהיר מראש על התפתחות הענינים, נדבן גדול ממעריציו היה בקנדה, ושמר ר' אפרים נחמן רדינר, יום אחד לקה בשיעול חריף, ומאמצי הרופאים להעלות לו ארוכה עלו בתוהו, קם ונסע לארץ ישראל לחלות את פניהם של גדולי ירושלים, מששמע מהר"ל דיסקין את בעיתו, צוה לרופאו הפרטי ר' משה יולס לקחת ביצה חיה חצי כוס חלב וכפית דבש לערבבם יפה לחממם ולהשקות במשקה זה את ר' אפרים נחמן. ומהר"ל דיסקין אמר לו: ר' משה יולס יש לו סיעתא דשמיא, המלאך רפאל בעצמו הולך איתו. ואכן אחרי שלקח תרופה זו, השיעול חלף כלא היה.

לפני צאתו את העיר הלך ר' אפרים נחמן להפריד מידידו הגאון רבי עקיבא יוסף, וסיפר על תרופתו של מהר"ל דיסקין, רבי עקיבא יוסף ספק כפיו מרוב התפעלות וקרא: אוי כמה גדול וקדוש האיש, ואני ראיתי זאת עוד בזמן הקמת פתח תקוה, כאשר ראה אנשים שעברו במשהו על התקנות, הוא לא ויתר וגירש אותם, ואילו אני נטייתי להקל ולהסתפק בגערה. מיד עם בוא שנת השמיטה, נוכחו כולם לראות בצדקתו, אנשים אלו לא עמדו בנסיון והשיגו היתרים מדומים לעבוד בשמיטה.

יתכן הוסיף רבי עקיבא יוסף ששיגו בכך שהרעפנו על תושבי פתח תקוה מכל טוב, ופינקנו אותם מדי, נסיון העושר קשה הרבה יותר מנסיון העוני, מעטים בלבד מצליחים להימלט ממה שהזהירה התורה "וישמן ישרון ויבעט", והוא הראה לר' אפרים נחמן כיצד פירש בספרו "תורת יחיא" את הפסוקים (בראשית יג:א) "ואברהם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב וילך למסעיו", דאברהם אבינו על אף שהגיע לעושר מופלג, המשיך בדרכי ה' כמקודם, וזה "וילך למסעיו", ואילו לוט כשנתעשר, מה כתוב עליו? "ויסע לוט מקדם", ופירש"י הדסיע עצמו מקדמונו של עולם, "לא כולם יכולים לעמוד בנסיון העושר". במילים אלו נפרד רבי עקיבא יוסף מר' אפרים נחמן. ר' אפרים נחמן חזר לביתו ולבו בל עמו, הוא ידע כמה שקולות הן מילותיו של רבי עקיבא יוסף, ותמה מדוע אמר לי רבי עקיבא יוסף דלא כולם יכולים לעמוד בנסיון העושר, וכי מפקפק הוא במהימנותי? האם חושד הוא כי מאז התעשרתי אינני מדקדק יותר בקלה כבחמורה?

והנה ר' אפרים נחמן הגיע לביתו בריא לגמרי, וחזר לעסקיו ט' שנים, ובט"ו בשבט תרנ"ח שבועיים לאחר שהגיעה הבשורה על הסתלקותו של מהר"ל דיסקין, נפטר ר' אפרים נחמן. כל העושר עבר לבנו יחזקאל, תחילה הלך יחזקאל בדרכי אביו, הקפיד על קלה כבחמורה, גם העביר מדי פעם סכומים נכבדים לעניי עיר הקודש. בגיל צעיר נשא אשה ונולדו לו שני בנים ושתי בנות, אך לאט לאט בהשפעת הרפורמה שהחלה להשתולל באמריקה, החלו בני ביתו להתדרדר, ולבסוף משכו גם אותו, עד שאף יחזקאל עצמו עבר לרפורמים והחל לחלל שבת ר"ל, יחד עם ירידתו נעלמו מעשי הצדקה והתרומות שנהג לשלוח לעניי עיר הקודש.

בשנת תרע"ד מלחמת העולם הראשונה השתוללה, וארץ ישראל שרוב הכנסותיה באו מהתרומות מחו"ל סבלה יותר מכולם, הממונים על כולל שומרי החומות, ר' נתנלי פרוש ור' וועלוול מינצברג ור' ירוחם פישל ברנשטיין החלו לחטט בפנקסים הישנים של החברה, אולי ימצאו כתובות של נדיבים בגולה, והנה נקלעה לעיניהם כתובתו של הנדיב הגדול ר' יחזקאל רדינר, בנו של ר' אפרים נחמן, וערכו לו מכתב, ותארו את המצב הקודר בירושלים, העתירו שבחים עליו ועל אביו ז"ל, והנה ביוזם על הקשרים ההדוקים שהיו לר' אפרים נחמן עם רבי עקיבא יוסף, הם ירדו לביתו הסמוך לכותל כדי שיחתום הוא על המכתב, לתדהמתם מוזעזע רבי עקיבא יוסף ומסרב לחתום, לאחר הרבה הפצרות הוא מסכים בתנאי שישימו את רוב התארים במכתב. בשבת בבוקר מגיע המכתב ליעדו, יחזקאל כבר היה רגיל לפתוח מכתביו בשבת, אך בראותו את שם השולחים, הוא מוזעזע, ידו רועדת, ואינה יכולה לפתוח את המכתב, והוא משאיר זאת למוצ"ש, עד צאת השבת התהלך חסר מנוחה, מחשבותיו מתרצצות במוחו והוא כשיכור, אשתו וילדיו מבחינים בזאת ומנסים לשאלו על כך, אך ללא הועיל. במוצ"ש הוא מסתגר בחדרו פותח את המכתב וקורא: למעלת כבוד הרבני וכר'. זרם דמעות פורץ מעיניו, אוי אוי הוא נוהם במר נפשו, הרבה פעמים הזכיר אבא את שמות האנשים היקרים האלו החתומים מטה, נקיי הדעת של ירושלים, והם אינם יודעים מדוע נפסקו תרומותי, והוא גנח בחדרו כתינוק. בני המשפחה המבוהלים הזעיקו רופא אשר בדקו וקבע כי אין כל רע במצבו הגופני, אך כנראה לקה במרה שחורה, ועליו להתאשפז לכמה ימים בבית חולים לחולי רוח. מאחורי הדלת הוא שומע את בנו הקטן בן החמש אומר: "אבא הודקן, אבא השתגע".

יחזקאל מבין אז היטב הפסוק בישעיה "בנים גדלתי והם פשעו בי", והחליט הוא מתחיל בדרך חדשה, הוא חוזר לצור מחצבתו, עד מהרה מבינים כולם שאין זו מרה שחורה, כי אם תשובה, יחזקאל עזב את עסקיו, ורוב היום היה יושב בבית הכנסת וחזר בתשובה שלימה, הוא ניסה להשפיע על אשתו וילדיו שיצטרפו לדרכו החדשה, אך כאשר ראה שאין סיכוי לכך, החל למכור כל רכושו, סכומים גדולים שלח לירושלים, ולבסוף נתן גט פיטורין לאשתו, והעביר חלק מהרכוש לרשות האשה והילדים, עתה עזב ר' יחזקאל את קנדה לצמיתות, ועלה לארץ ישראל בשלהי שנת תרע"ח, ולא התודע לאיש.

כל יום היה הולך לכותל המערבי מתודה על חטאיו מתחנן להקב"ה שיסלח לו. יום אחד בחג הסוכות נראה אליו אביו בחלום, ובישר לו כי תשובתו נתקבלה, ובקשו שילך להתודע לחכמי ירושלים, ובייחוד לידידו משכבר הימים רבי עקיבא יוסף. בחוה"מ התודע לרבי יונתן בנימין הורביץ בסודי סודות, ובקשו שלא יגלה מיהו, רק שילוח אותו לבית רבי עקיבא יוסף כמציאות אביו, בחיל וברעדה התקדם ר' יחזקאל לביתו של רבי עקיבא יוסף, ותהה כיצד יעמוד בפניו של הצדיק שאביו כה הרבה ספר עליו, בעודו שקוע במחשבותיו הגיעו לביתו של רבי עקיבא יוסף, והנה למרבית הפלא רבי עקיבא יוסף יוצא לקראתו מושיט לו את ידו, וקורא: "שלום עליכם ר' יחזקאל, מדוע הנך מתבייש, הרי במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד".

ואז סיפר לו ר' עקיבא יוסף, כי אביו נראה אליו בחלום בליל חג הסוכות, סיפר לו הכל, ובקשו לקרב את בנו. זו לא הפעם הראשונה שאבין נגלה אלי בחלום אומר רבי עקיבא יוסף, כבר לפני שנים רבות נגלה אלי כאשר אתה וילדיך התחלתם להתדרדר מדרך התורה, ואמר לי כי עתה הוא מבין היטב מדוע התריתי בפניו על נסיון העושר בביקורו האחרון בירושלים, ובקשני להתפלל עליך ועל משפחתך. עוד יגיע יום סיים רבי עקיבא יוסף שגם ילדיך יחזרו בתשובה ויגיעו לכאן. לא היה קץ לאשרו של ר' יחזקאל לשמע הבשורה הטובה, ואכן גם בניו חזרו לצור מחצבתם לאחר שאמם נפטרה באופן פתאומי, שליח מירושלים נתבקש אז ע"י הבנים להספיד את האם, וכיון שנודע לו כי הם נכדיו של ר' אפרים נחמן רדינר, החל להשפיע עליהם שיחזרו, ואכן הצליח, את אביהם לא הצליחו למצוא, כי הוא התבודד ולמד תורה כל ימיו במקום שלא הכירוהו, שם כינהו כולם "יחזקאל בחורבי", רק לאחר מותו נודעה זהותו, ואז הגיע הבנים לארץ הקודש להתפלל על קברו. הבטחתו של רבי עקיבא יוסף התקיימה במלואה. (רגלי מבשר).

בכתוב, ולכן חשב רחבעם כי מאחר שירבעם הרע יותר הרבה משלמה, שוב המלוכה שלו, וזה היה תמיד המלחמה בין מלכי יהודה ובין מלכי ישראל. ואם אמרין דכשיש מחלוקת בישראל אין מחויבין להמליכו, מאיזה טענה עלה עליהם למלחמה, אלא ודאי דמ"מ מחויבין להמליכו אלא דטעון משיחה.

לע"ה הרה"ק ר' אלעזר בן הרה"ר ר' צבי אלימלך מדינב זצ"ל יא"צ י"ב אלול

לא יחבול רחמים ורכב כי נפש הוא חובל. איתא בבראשית רבה (פ"כ ז') על הפסוק "והוא ימשל בך", יכול ממשלה מכל צד, תלמוד לומר "לא יחבול רחמים ורכב". ונראה לפרש הכוונה, דהנה אמרו חז"ל (סוטה מ"ז: א) אשה תהא שמאל דוחה וימין מקרבת. ויש לומר הכונה, דהנה אם היא תבקש להגדיל תפארת ביתה, ושהוא יעבוד בזיעת אפו כדי שתוכל היא להשביע תאותה, ומרבה דאגות מפני הוצאות גדולות שיש לה בזה, אל תשמע לה, רק בעניי עוה"ב אם היא תבקש שברצונה לגדל בניה לתורה, או לפתוח ביתה לרוחה, בזה תשמע לה, ותקרב אותה. וזה "שמאל דוחה", על דרך הכתוב (משלי ג:טז) "בשמאלה עושר וכבוד", דבענין זה תהא דוחה. ו"ימין מקרבת" ירמוז על רוחניות שהוא בחינת ימין, כדכתיב (דברים לג:ב) "מימינו אש דת למו", דבזה תקרב אותה.

אמנם גם בעניי גשמיות אין להקפיד על האשה בדברים של מה בכך, כי ע"י קטטה ומריבה נחרב הבית, ועל כן לא ימשול בה מכל צד, רק יכבד אותה, ולא ידקדק בהוצאת הבית אם זה קצת הרבה לפי חשבונך, כי בזכות השלום בברך ה' את כל עסקך, וכמבואר בב"מ (דף נט.) שאמר רבא לבני מחוזא אוקירו לנשייכו כי היכי דתתערתו (-כבדו את נשותיכם כדי שתתעשרו), שאין הברכה מצויה בביתו של אדם אלא בשביל אשתו. ולפ"ז מובן כוונת המדרש: ר"הוא ימשול בך, יכול ממשלה מכל צד, היינו שבכל דבר תמשול על אשתך, תלמוד לומר "לא יחבול רחמים ורכב", שבדבר הוצאת הבית בדבר גשמי אל תמשול בה.

הרה"ק רבי מנחם מענדל ב"ר יוסף מרימנוב זי"ע אמו:

בעודי בחיים אני מנענע עם כל העולמות, ולאחר פטירתי אחזיק טובה למי שידליק נר לטובת נשמתו (ספר מנחם ציון).

תפרסם ע"י הרה"ח המפורסם ר' מרדכי יצחק סאמעט שליט"א

כי יקח איש אשה וגו' ושמה את אשתו אשר לקח, לא יחבל רחיים ורכב כי נפש הוא חובל.
יש לסמוך הפסוקים בדרך רמז, כי אם נושא אשה לשם ממון, אין לו שמחה מהאשה, אלא מממונה, כמו שאדם הולך ועושה סיבות על פרנסתו, והוא משל על רחיים שעל ידו מכין המזון, דמתוך שלוקח האשה בטוח הוא על ממון, והיא ערבונו. וזה שאמר הקרא "ושמה את אשתו אשר לקח ולא יחבל רחיים ורכב" בלקיחת האשה לעשותה סיבה למזון, "כי נפש הוא חובל", כי הנושא אשה מחמת ממון ואינה הגונה לו, הוי ליה בנים שאינם מהוגנים (קידושין ע.).

לא יחבל רחיים ורכב. ע"ד רמז כי אין לדחוק ביותר את השעה להתרין כלפי מעלה בשביל הפרנסה, כי בלי ספק הלא אבינו אב הרחמים בידו להטיב וליתן, א"כ בעל כרחך שאין ראוי לפי מזלו ליתן לו, כעין שמצינו (תענית כה). גבי ר' אלעזר בן פדת שאמר לו הקב"ה אי נחא לך להחריב עלמא אולי אבראך בשעתא דמזוני. ופי' מהרש"א בח"א, דלהחריב עולם היינו להמיתו ולהחזירו בגלגול. כן הוא אם דוחק ביותר, כמה פעמים שמעתי כי נתעשר והלך מן העולם, כעין "עושה עושר ולא במשפט, בחצי ימיו יעזבנו" (ירמיהו יז:א).

וזה כוונת הכתוב "לא יחבל" עצמו, על דברי "רחיים ורכב", הוא כלי הכנה לפרנסה, "כי נפשו הוא חובל", שלא יהיה ח"ו חובל נפש, כי הקב"ה בזה כמה פעמים "יחלץ עני בעני" (איוב לו:מו), ועיין יבמות (דף קב:) [שאמר: יחלץ עני בעני. בשכר עניו יחלצו מדינה של גיהנם]. על כן להתפלל טוב, אמנם ביותר לדחוק את השעה לא יעשה, כי אם "השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך" ברחמי הגדולים בחסד עליון.

ולכן בתהלים סמוך אל הפסוק "פותח את ידך", כתיב "צדיק ה' בכל דרכיו", שלא תקשה לך הרי "קרוב ה' לכל קוראיו", ו"רצון יראיו יעשה", וא"כ למה זה צדיק ורע לו בפרנסה ר"ל, לזה מסיים הכתוב כי "שומר ה' את כל אוהביו" [שלא ימות בקוצר ימים].

לע"נ הר"ה"ק ר' שמחה בונם ב"ר צבי הירש מפשיסחא זצ"ל י"א צ"ט אלול

אם מותר לבטל תרומה. בשו"ת אבני מילואים (סימן י"ח) כתב דאסור לבטל תרומה מצד הדין של "משמרת תרומות", וז"ל: למ"ד דאין מבטלין איסור אינו אלא דרבנן, יראה לענ"ד דגבי תרומה אסור מה"ת לבטל, משום דאנו מזהירין על התרומה שלא נפסידנה כדכתיב "ושמרתם את משמרת תרומות" (במדבר יח:ח), ומה"ת צריך שימור שלא נפסיד תרומה, וכשמבטל תרומה בתוך חולין הרי נהפך האיסור להיתר, ונעשה מתרומה חולין וכו', והר"ל מאבד התרומה בידים כשמבטלה ברוב חולין, דתו ליכא כאן תרומה, והתורה אמרה "ושמרתם את משמרת תרומת", עכ"ל.

אבל הגר"י ענגיל (אתון דאורייתא כלל ט"ו) כתב וז"ל: הנה גוף דברי האבני מילואים שכתב לאסור לבטל תרומה בחולין מהתורה משום הפקעת קדושת תרומה דמבטל בזה עשה דשימור, הנה מצד הסברה היה מקום להסתפק בזה אם עובר בכחאי גוונא אעשה דשימור, דיש לומר דרק כשמטמא תרומה שתהיה טומאתה עליה בעוד בה קדושת התרומה, זהו בזיון לקדושת התרומה, ועל כן אסור לטמאה, וכן לאבדה ולהפסידה גם כן בזיון היא לה ושפיר אסור. אבל מה שעושה ממנה חולין ומתירה, הרי אין זה בזיון כלל, ואם שבהיתר חולין לא ינהגו בה בקדושת תרומה כי אם מנהג חולין, עם כל זה הרי אז יהיה המנהג חולין היתר, ולא יהיה בו בזיון לקדושת תרומה, כיון שלא תהיה תרומה אז כלל, ומה שמתירה ועושה ממנה חולין ג"כ איננו איסור, כיון שאינו מאבדה בזה, דרק באיבוד

להעורך גליון מליצי יושר

בנוגע המכתבים שהדפסתם לאחרונה אם יש צורך להזכיר שמות התורמים בציונים של הצדיקים האלו, או דאין צורך. מעוניין אני לדעת אם בפועל רואים יותר ישועות לאחר שמזכירים השמות בציונים של הצדיקים, כי פשוט אצלי דהעיקר הוא ללמוד ולהדפיס הספרים, ולא לילך לציונים ולהתפלל שם.

נחום לויבער. אפסטעיט ניו יורק

תגובת המערכת

מקבלים אנו בכל שבוע טלפונים ומכתבים מאותם שראו ישועות והצלחות, אבל אי אפשר לידע אם זה מכח לימוד והדפסת הגליונות לבד, או גם מהזכרת השמות בציונים הק', כי בכל חודש מזכירים אנו השמות בהר המנוחות אצל הציונים של הבן לאשרי וחזון יחזקאל, ובהר הזיתים אצל הציון של הר"ה"ק ר' עקיבא יוסף שלעזינגר זצ"ל, וכמה פעמים בשנה מזכירים אנו השמות אצל הציונים של האבני נזר ומלא העומר וילקוט סופר והר"ה"ק ר' יוסף ענגיל זצ"ל.

אבל מה נפ"מ, מה שבטוח - בטוח. בטוח דהצדיקים בעולם האמת מקיימים הבטחתם בשלימות ומליצים יושר לאותם שלומדים ומסייעים להפצת דבריהם, עד שרואים הישועה בעיני בשר בגלוי ממש.

שלא כדרכה כגון שריפתה והאכלתה לבהמה, וכהאי גוונא הוי בזיון ושפיר אסור, משא"כ מה שמתירה ועושה ממנה חולין דאיננו איבוד כלל, מניין לנו לאסור.

ליכות ח.ב.פ. לפרנסה בהרחבה ונחת דקדושה מכל יו"ח וכו"ח"ט

ואספתו אל תוך ביתך. ב' במסורה, הכא ואידך "ואספתו מצרעתו". יש לפרש רמיזת המסורה ע"פ אומרים (ערכין טז). על ז' דברים נגעין באין, ואחד מהן לשה"ר, ואמרו שם מה תקנתן של מספרי לשה"ר - יעסוק בתורה, שנאמר (משלי טו:ד) "מרפא לשון עץ חיים". וזה שרמזה לנו המסורה, "ואספתו מצרעתו" במה תוכל לאספו ולרפאו, "ואספתו אל תוך ביתך" - לבית המדרש, דע"י עסקו בתורה הקדושה יתרפא מצרעתו.

ליכות ח.ב.פ. י לכתובה וחתימה טובה

וקצתה את כפה לא תחוס עינך. ודרשו חז"ל דהיינו ממון, דנאמר כאן "לא תחוס", ונאמר בעדים זוממין "לא תחוס", מה להלן ממון, אף כאן ממון. ונראה דמדיק כך בפסוק, דבכל הפעמים שרצון התורה הוא בעונש גופני, כתיב "לא תחוס עינך עליך", והיינו על גופו, או דכתיב "עליהם", והיינו על גופם. כגון בהריגת שבעה עממים (דברים ז:ט) כתיב "לא תחוס עינך עליהם". במסית ומדיח (יג:ט) כתיב: "ולא תחוס עינך עליך". בהריגת הרוצח (יט:יג) כתיב "לא תחוס עינך עליך". ואילו הכא ובעדים זוממים לא כתוב "עליך", כי לא מדובר בעונש גופני, אלא בממון.

סגולת אריה"ק ע"פ הדרכת הר"ה צ"מ' אראד אריינברענגען יראת חטא אין אייערע קינד דורך א שטיין ביי קברי צדיקים

א תי"ח ויר"ש וועט טון פאר אייך די סגולה בנאמנות, די אריה"ק איז מבטיח "יבער לבו לשמים לטובה, ותראה פלאים". שטרענג קאנפידענשעל. מ'קען עס געבען פון מעשר
מכון דורות ישרים 917-635-3883 dorosyesharim@gmail.com

בשורה טובה

שוב יצא לאור הספר המבוקש ביותר

חלת לחם על הלכות חלה ברכת הבית על מסכת חלה

במהדורה מפוארת בתכלית ההידור והיופי

ע"י מכון עבודה ברורה

אפשר להשיג הספר בארה"ב

הרב יצחק מיטניק שליט"א 732-987-4733

בירושלים: מכון עבודה ברורה 02-6576577